

*"Hauska, hengästyttävä, toiveikas ja ihana."
Ali Hazelwood, New York Times -menestyskirjailija*

KUOLLEET

Romaani

ROMANTIKOT

TAMMI

Ashley Poston

ASHLEY POSTON

Kuolleet romantikot (2022, suom. 2025)

*Ashley
Poston*

KUOLLEET ROMANTIKOT

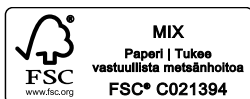
Suomentanut Laura Haavisto

Romaani

TAMMI

HELSINKI

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos *The Dead Romantics* ilmestyi Yhdysvalloissa 2022.

Copyright © 2022 by Ashley Poston

Published in agreement with the author, c/o BAROR INTERNATIONAL,

INC., Armonk, New York, U.S.A.

Suomenkielinen laitos © Laura Haavisto ja Tammi 2025

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-04-7346-4

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

*Jokaiselle kirjailijalle,
joka on pyytänyt lukijoitaan uskomaan
onnellisiin loppuihin*

HAUDATTU TARINA

HAUTAUSTOIMISTO DAYS GONEN vasempaan takanurkkaan, irtonaisen lattialankun alle oli piilotettu metallilaatikko, jonka sisällä oli nippu vanhoja päiväkirjoja. Kuka tahansa, joka sepustukset olisi löytänyt, olisi varmaankin ajatellut, että joku teini siinä purki seksuaalisia turhautumiaan vampyyri Lestatiin tai siihen Salaisten kansioiden tyyppiin.

Ja jos lukijalla ei sattunut olemaan mitään kummituksia ja vampyyreja ja verivaloja ja nahkahousuja ja tosirakkautta vastaan, tarinat olivat oikeastaan ihan hyviä.

Joku voisi ihmetellä, miksi piilottaa pornahtavaa fani-fiktiota sisältäviä päiväkirjoja sata vuotta vanhan hautaus-toimiston lattialankkujen alle, mutta tutkimattomat ovat teinin mielenliikkeet. Niitä on liki mahdotonta ymmärtää.

Piilotin ne sinne, koska – no – kunhan nyt piilotin, okei? Koska kun lähdin opiskelemaan, halusin haudata sen puolen itsestäni – synkän ja kummallisen Addamsin perhe-puoleni – ja mikä olisikaan ollut siihen sopivampi paikka kuin hautaus toimisto?

Ja melkein onnistuinkin siinä.

1

HAAMUKIRJOITTAJA

JOKAISESSA HYVÄSSÄ TARINASSA on muutama salaisuus.

Tai niinhän sitä ainakin sanotaan. Joskus tarinoiden salaisuudet liittyvät rakkauteen, perheeseen tai murhaan, ja joskus ne ovat niin vähäpätöisiä, etteivät ne oikeastaan tunnu salaisuuksilta lainkaan, vaikka ovatkin kantajilleen suunnattoman suuria. Kaikilla on salaisuuksia. Kaikkiin salaisuuksiin liittyy jokin tarina.

Ja minun päässäni kaikissa tarinoissa on onnellinen loppu.

Jos itse olisin tarinan päähenkilö, kertoisin, että minulla on kolme salaisuutta.

Yksi: en ole pessyt hiuksiani neljään päivään.

Kaksi: perheeni omistaa hautaustoimiston.

Ja kolme: toimin haamukirjoittajana megasuositulle, kriitikoiden ylistämälle Ann Nicholsille, joka kirjoittaa rakkausromaneja.

Ja nyt olen *pahasti* myöhässä tapaamisesta.

”Hei, pitäisittekö ovea?” huusin ja juoksin vastaanotto-virkailijoiden ohi kohti hissejä.

”Neiti!” hämmentynyt vartija huusi perääni. ”Teidän pitää ilmoittautua! Ette te voi vain...”

”Florence Day! Falcon House -kustantamo! Soittakaa Erinille, hän tietää tulostani!” huikkasin olkani yli ja livahdin sisään hissiin kaktus kainalossa.

Kun ovet sulkeutuivat, tyylikkääseen bisnespukuun pukeutunut harmaantuva mies silmäili kasviani.

”Yritän tehdä hyvän vaikutuksen uuteen kustantajaani”, sanoin miehelle, koska yleensä en ollut ihminen, joka kanniskeli mehikasveja mukanaan. ”Minulle itselleni tämä ei missään nimessä ole. Tapan kaiken, mihin kosken, ja olen onneton myös kaktuksien – vai kaktusten? – kanssa.”

Mies yskäisi kuivasti ja kääntyi pois päin. Toisella puolella seisova nainen sanoi, kuin minua lohduttaakseen: ”Sehän on oikein kiva.”

Mikä tarkoitti, että kaktus oli todella kehno lahja. Tai siis kyllähän minä sen jo tiesin, mutta olin joutunut odottamaan B-junaa laiturilla aivan liian kauan ja samalla panikoinut puhelimessa veljeni kanssa, ja sitten pieni papiljottipäinen mummo oli köpötellyt paikalle ja myynyt kaktuksia dollarilla, ja minulla on hermostuneena tapana ostella asioita. Pääasiassa kirjoja, mutta ilmeisesti nyt myös viherkasveja.

Pukumies jäi pois 20. kerroksessa, ja hissin ovea auki pitänyt nainen poistui 27. kerroksessa. Kurkkasin heidän maailmoihiinsa ennen kuin ovet sulkeutuivat: tahrattomia valkoisia mattoja, kiillotettuja puulattioita ja lasivitriinejä, joissa nökötti vanhoja kirjoja tyhjän panttina. Rakennuksessa toimi useampikin kustantamo, joista osa julkaisi kirjat diginä, osa printtinä, ja yhdessä kerroksessa oli jopa sanomalehden toimitus. Saatoin tietämättäni kulkea samalla hissillä vaikkapa Nora Robertsin kustantajan kanssa.

Aina kun tulin käymään toimistolla, olin hypertietoinen siitä, miten ihmiset vilkaisivat minua kerran – katsoivat narisevia avokkaitani, paikattuja sukkahousujani ja liian isoa ruudullista päällystakkiani – ja totesivat välittömästi minun näyttävän siltä, että yritin päästä lastenlipulla aikuisten huvipuistolaitteeseen.

Mikä oli... ymmärrettävää. Olin 157 senttiä pitkä, ja kaikki vaatteeni oli ostettu mukavuus eikä tyyli edellä. Kämppinkseni Rose vitsaili aina, että olin kuin kahdeksankymppinen 28-vuotiaan kehossa.

Joskus minusta tuntuikin siltä.

Mikä voisi olla seksikkäämpää seuraa illalla kuin ergonominen tyynty ja viinilasillinen vitamiinijuomaa?

Kun hissin ovet avautuivat 37. kerroksessa, olin yksin ja puristin kaktustani kuin pelastusliiviä merellä. Falcon House -kustantamon toimitilat olivat moitteettoman siistit ja valkoiset. Sisääntuloaulan molemmilla seinustoilla oli kaksi loisteputkin valaistua kirjahyllyä ja niissä mestariteoksia, joita yritys oli 75-vuotisen historiansa aikana julkaissut.

Ainakin puolet vasemmasta seinästä oli Ann Nicholsonin kirjojen peitossa. Merenkävijän tytär, Unelmien metsä ja Loppuelämän koti olivat saaneet äitini huokailemaan silloin kun olin itse teini ja kirjoittelin siveettömiä Lestatfanifiktioitani. Niiden vieressä oli Annin uudempia kirjoja: Rakkauden todennäköisyys, Pelimiehen opas tytön hurmaamiseen (tästä nimestä olin kaikkein ylpein) ja Suudelma keskiyön näytöksessä. Kasvoni heijastuivat lasista kirjan kansien keskeltä. Sieltä minua katsoi kalpea, vaaleaihoinen ja univelkainen nuori nainen, jonka tummanvaalea tukka oli vedetty huolettomalle nutturalle, jonka ruskeiden silmien alla oli mustat renkaat ja jonka yllä oli värikäs huivi ja ylisuuri

beige neule. Näytin siltä kuin olisin ollut tulossa puhujavieraaksi Kuukauden lanka -kerhoon enkä käymässä työasioissa eräässä maailman arvostetuimmista kustantamoista.

Tai enhän *minä* oikeastaan kustantamon vieras ollutkaan, vaan Ann Nichols. Minua kaikki pitivät hänen mitättömänä assistenttinaan.

Ja nyt olin matkalla tapaamiseen.

Seisoin aulassa vaivaantuneena, kaktusta rintaa vasten puristaen. Tummahiuksinen vastaanottovirkailija Erin nosti etusormensa ilmaan ja alkoi lopetella puheluaan, joka ilmeisesti koski salaattilounasta. Kun puhelu viimein loppui, hän nosti katseensa näytöstä ja tunnisti minut. ”Florence!” hän tervehti iloisesti hymyillen. ”Mahtavaa, että olet päässyt ylös sängystä! Mitenkäs Rose? Aika rankat bileet eilen.”

Yritin olla irvistämättä, kun muistelin, miten Rose ja minä olimme kompuroineet kotiin aamukolmelta. ”Joo, olivat ne.”

”Onko Rose hengissä?”

”Hän on kestänyt pahempaakin.”

Erin nauroi. Sitten hän katseli ympärilleen aulassa aivan kuin olisi etsinyt jotakuta muuta. ”Pääseekö rouva Nichols tänään paikalle?”

”Ei pääse, hän on yhä Mainessa ja keskittyy... Maine-juttuihinsa.”

Erin pyöritteli päätään. ”Minkähänlaista se on? Siis olla joku tämän maailman Ann Nicholseista ja Stephen Kingeistä.”

”Varmaan aika mukavaa”, vastasin. Ann Nichols ei ollut poistunut pieneltä Mainessa sijaitsevalta saareltaan... ehkä viiteen vuoteen? Ainakaan koko sinä aikana, kun minä olin ollut hänen haamukirjoittajansa.

Nykäisin suun ja kaulan ympärille kietomaani värikästä huivia alemmas. Vaikka ei enää ollutkaan talvi, New Yorkissa koettiin aina vielä yksi vihonviimeinen kylmä päivä ennen kevään tuloa, ja tietenkin se päivä oli tänään. Aloin jo hikoilla hermostuksesta takkini alla.

”Saat vielä joskus luvan kertoa, miten sinusta oikein tuli Ann Nicholsin assistentti”, Erin lisäsi.

Nauroin. ”Olen jo kertonut – netti-ilmoituksen kautta.”

”En usko.”

Kohautin hartioitani. ”*C’est la vie.*”

Erin oli minua muutaman vuoden nuorempi, ja hänen työpöydällään komeili todistus kustannusalan kesäkurssin suorittamisesta Columbian yliopistossa. Rose oli tavannut hänet jokin aika sitten deittisovelluksen kautta, ja he olivat käyneet muutamilla treffeillä, mutta kuulemani mukaan he olivat nyt vain ystäviä.

Pöydällä oleva puhelin alkoi soida. Erin sanoi nopeasti: ”No, sinä voit mennä – muistat varmaan reitin?”

”Muistan kyllä.”

”Mahtavaa. Tsemppiä!” hän lisäsi ja vastasi puheluun parhaalla asiakaspalveluäänellään. ”Hyvää huomenta! Soititte Falcon House -kustantamoon, minä olen Erin...”

Ja niin jäin oman onneni nojaan.

Tiesin, minne mennä, koska olin käynyt edellisen kustantajan luona niin monesti, että olisin osannut reitin hänen huoneeseensa vaikka silmät sidottuina. Tabitha Margraves oli äskettäin jäänyt eläkkeelle, *pahimpaan* mahdolliseen saumaan, ja mitä lähemmäs kustantajan huonetta pääsin, sitä tiukemmin puristin kaktusparkaa.

Tabitha tiesi, että olin Annin haamukirjoittaja. Hän ja Annin agentti olivat ainoat, jotka sen tiesivät – no, Rosen

lisäksi, mutta häntä ei laskettu. Oliko Tabitha kertonut salaisuutensa uudelle kustantajalle? Todellakin toivoin, että oli, muuten tästä tulisi erittäin kiusallinen ensimmäinen tapaaminen.

Käytävää reunustavien huurrelasiseiniä tarkoitus oli tarjota niiden takana oleville yksityisyyden suojaa, mutta ne onnistuivat siinä aivan poikkeuksellisen huonosti. Kuulin niiden takaa kustantajien ja markkinointi- ja PR-ihmisten vaimeaa keskustelua hankinnoista, markkinointisuunnitelmista, sopimusvelvoitteista, kirjakiertueista ja rahan siirtämisestä yhden kirjan budjetista toiseen.

Kaikenlaisista kustannusalan asioista, joista harvoin kuuli puhuttavan.

Ajatus kustannusosalalla työskentelemisestä tuntui hyvinkin romanttiselta, kunnes siihen ryhtyi itse. Sen jälkeen se oli ankeaa yritystoimintaa siinä missä kaikki muukin.

Ohitin muutaman nuoremman kustannustoimittajan, jotka istuivat työpisteillään avokonttorissa. Heidän pöytänsä notkuivat miltei seinäkkeiden ylälaitaan yltäviä käsikirjoituspinoja, ja he näyttivät väsyneiltä syödessään porkkanoita ja hummusta lounaaksi. Erinin tilaamia salaatteja ei ilmeisesti ollut tarkoitettu heille, eivätkä kustannustoimittajat toisaalta edes tienanneet niin paljon, että olisivat voineet syödä ravintolalounasta joka päivä. Työhuoneet oli järjestetty käytävän varrelle ikään kuin hierarkian mukaisesti niin, että mitä kauempana käytävällä huone oli, sen kovempaa palkkaa siellä nostettiin. En melkein ollut tunnistanut käytävän päässä olevaa työhuonetta. Oveen onnea tuomaan ripustettu kukkakranssi oli poissa, samoin huurrelasissa olleet tarrat, joissa oli lukenut ÄLÄ YRITÄ, TEE! ja ROMANTIikka EI OLE KUOLLUT!

Hetken ajattelin, että olin kääntynyt käytävällä väärään suuntaan, mutta sitten tunnistin pienellä työpisteellään istuvan harjoittelijan, joka tunki kirjekuoriin ennakkokappaleita – eli pehmeäkantisia raakaversioita lopullisesta kirjasta – ahdistuneen vimmaisesti miltei kyyneleet silmissään.

Uusi kustantajani oli siis yhtään aikailematta irrottanut tarrat ja heittänyt onnea tuovan kranssin roskeen. En tiennyt, oliko se hyvä vai huono merkki.

Tabitha Margravesin viimeisinä aikoina Falcon Housessa hän ja minä olimme ottaneet usein yhteen. ”Muistutapa Annia, että romantiikassa uskotaan onnellisiin loppuihin”, hänellä oli tapana sanoa kieli poskessa, sillä käytännössähän minä olin Ann.

”No, Ann ei enää usko niihin”, minulla oli tapana heittää takaisin, ja siinä vaiheessa, kun Tabitha irtisanoutui ja vetäytyi Floridaan viettämään eläkepäiviä, me molemmat varmasti jo juonimme toistemme tuhoa. Hän uskoi yhä rakkauteen, niin käsittämätöntä kuin se olikin.

Minä taas näin totuuden.

Rakkaus oli sitä, että sieti toista viisikymmentä vuotta, jotta vierellä olisi joku, joka järjestäisi hautajaiset, kun kuolema korjaisi. Minä jos joku sen tiesin, saihan perheeni eläntönsä toisten kuolemasta.

Tabithan mielestä se oli tökerösti sanottu.

Minä sanoin olevani vain realisti.

Se on ihan eri asia.

Istuin odottamaan toiselle tarjolla olevista tuoleista kaktus sylissäni ja aloin selata Instagramia. Pikkusiskoni oli julkaissut kuvan itsestään ja kotikaupunkini pormestarista – kultaisestanoutajasta – ja minulle tuli äkkiä koti-ikävä. Ikävä säätä, hautaustoimistoa ja äidin erinomaista paistettua kanaa.

Mietin, mitä äiti mahtaisi laittaa ruuaksi tänään.

Olin niin ajatuksissani, etten kuullut, kun työhuoneen ovi avautui, ja havahduin vasta, kun miesääni sanoi: ”Anteeksi, että jouduitte odottamaan. Tulkaa vain sisään.”

Ponnahdin yllättyneenä jaloilleni. Olinko väärässä paikassa? Katsoin työpisteitä – ruskeatukkainen työnarkomaaniharjoittelija sulloi kirjoja kirjekuoriin vasemmalla, henkilöstöjohtaja nyyhki salaattiinsa oikealla – ei, kyllä tämä oli takuulla oikea paikka.

Mies rykäisi kärsimättömän näköisenä.

Painoin kaktusta rintaani vasten niin lujaa, että ruukku alkoi halkeilla paineessa, ja astuin sisään työhuoneeseen.

Ja jähmetyin.

Kyseinen mies istuutui nahkatuoliin, joka oli kolmenkymmenenviiden vuoden ajan (oletettavasti pidempään kuin mies oli ollut elossa) kuulunut Tabitha Margravesille. Kirjoituspöytä, jolla ennen oli ollut sikin sokin posliinirihkamaa ja kuvia Tabithan koirasta, oli nyt rihkamaton ja siisti, ja kaikki tavarat olivat omilla paikoillaan. Pöytä kuvasti sen takana istuvaa miestä lähes täydellisesti: hän oli ylen sliiipattu ja pukeutunut vitivalkoiseen kauluspaitaan, joka kiristi leveiden hartioiden kohdalta. Hihat oli kääritty niin, että pelottavan seksikkäät kyynärvarret näkyivät. Hänen mustat hiuksensa oli kammattu taakse pois pitkänmallisilta kasvoilta, ja jotenkin ne onnistuivat korostamaan hänen yhtäläisen pitkää nenäänsä, jolla nökötti mustat, kulmikkaat silmälasit. Kasvoissa oli siellä täällä haaleita pisamia: yksi oikean sieraimen vieressä, kaksi poskipäällä ja yksi aivan oikeanpuoleisen tuuhean kulmakarvan yläpuolella. Oli kuin pisamat olisivat muodostaneet tähtikuvion. Hetken ajan minun teki mieli tarttua tussiin ja yhdistää pisamat saadakseni selville,

millainen ikaikainen tarina niihin kätkeytyi. Heti seuraavassa hetkessä tulin siihen johtopäätökseen, että...

Oijoi.

Hän oli seksikäs. Ja olin nähnyt hänet ennenkin. Kustannusalan tilaisuuksissa, joissa olin käynyt Rosen tai entisen poikaystäväni kanssa. En millään muistanut hänen nimeään, mutta olin varmasti törmännyt häneen useammin kuin kerran. Pidätin hengitystäni ja mietin, tunnistiko hän minut. Tunnisti?

Hetken uskoin niin, koska hänen silmänsä levisivät – vain aavistuksen mutta sen verran, että osasin epäillä hänen tietävän *jotain* – ennen kuin ilme hävisi.

Hän rykäisi.

”Te lienette Ann Nicholisin assistentti”, hän tervehti hetkeäkään epäröimättä. Hän nousi seisomaan ja kiersi pöydän käsi ojossa. Hän oli... *valtava*. Niin pitkä, että tuntui kuin olisin yhtäkkiä tupsahtanut Jaakosta ja pavunvarresta kertovaan satuun, missä hän oli hyvin viehättävä pavunvarsi, jota pitkin minä suuresti halusin kiivetä...

Ei. Ei, Florence. Tuhma tyttö, toruin itseäni. Et sinä halua kiivetä hänen syliinsä, koska hän on uusi kustantajasi ja niin ollen erittäin, uskomattoman, kerrassaan ällistyttävän sopimaton sellaiseen toimintaan.

”Florence Day”, sanoin samalla kun tartuin hänen käteensä. Se peitti omani melkein kokonaan, kun hän käteli minua jämäkästi.

”Benji Andor, mutta voit kutsua minua Beniksi”, hän esittäytyi.

”Florence”, toistin ja yllätyin, että ylipäätään kykenin puhumaan.

Hänen suupielensä nousivat. ”Niinhän sinä sanoit.”

Vedin nopeasti käteni pois, ja minua hävetti. ”Voi luoja. Aivan – anteeksi.” Istahdin vähän liian lujaa epämurkavalle Ikea-tuolille ja laskin kaktuksen tukevasti polvieni päälle. Poskiani poltti, ja jos minä kerran itse tunsin sen, hänkin tietysti näki punastumiseni.

Hän istuutui uudestaan ja siirsi työpöydällään olevaa kynää. ”Mukava tavata. Anteeksi, että jouduit odottamaan, metrolla matkustaminen oli taas yhtä helvettiä tänä aamuna. Erin varoittaa aina käyttämästä B-junaa, mutta minä olen niin typerä, että sorrun joka kerta samaan virheeseen.”

”Tai masokisti”, lisäsin ennen kuin sain suuni tukittua.

Hän naurahti. ”Ehkä molempia.”

Purin poskeani kätkeäkseni hymyni. Hänellä oli mahtava nauru – sellainen syvä ja käheä, vähän kuin ukkosen jylinä.

Voi *ei*, tämä ei sujunut nyt lainkaan suunnitelmien mukaan.

Hän piti minusta, mutta ei pitäisi enää viiden minuutin kuluttua. Minäkin inhosin itseäni sen takia, mitä olin tullut tänne tekemään – ja miksi ihmeessä olin kuvitellut, että *kaktuksen* antaminen lahjaksi jotenkin helpottaisi tilannetta?

Hän siirsi tuoliaan lähemmäs pöytää ja suoristi kynän samaan linjaan näppäimistön kanssa. Kaikki huoneessa oli samaan tapaan järjestyksessä, ja minulle tuli hyvin vahva tunne, että hän olisi ihminen, joka huomattuaan väärään paikkaan kulkeutuneen kirjan kirjakaupassa palauttaisi sen hyllyyn oikealle paikalleen.

Kaikella oli oma paikkansa.

Hän oli muistikirjamies, kun minä taas olin tarra-lapputyttö.

Se saattoi itse asiassa olla hyväkin asia. Hän vaikutti hyvin asialliselta ihmiseltä, ja asialliset ihmiset olivat harvoin

romanttisia, joten kenties hän ei loisikaan minuun säälivää katsetta, kun viimein kertoisin, etten enää uskonut rakkaus-romaaneihin, vaan hän nyökkäisi vakavan näköisenä ja tajuaisi *täsmälleen*, mitä tarkoitin. Ja se olisi paljon parempi kuin se, että Tabitha Margraves katsoisi minua surullisilla tummilla silmillään ja kysyisi: ”Miksi sinä et enää usko rakkauteen, Florence?”

Koska kun työntää sormensa kynttilän liekkiin tarpeeksi monta kertaa, oppii, että siinä vain polttaa näppinsä.

Uusi kustantajani vaihtoi asentoa tuolissaan. ”Ikävä kuulla, ettei rouva Nichols päässyt tänään paikalle. Olisi ollut ilo tavata hänet”, Ben aloitti ja havahdutti minut ajatuksistani.

Minä vaihdoin asentoa. ”Ai, eikö Tabitha kertonut sinulle? Hän ei koskaan poistu Mainesta. Hän kai asuu jollain saarella tai jotain. Se kuulostaa kivalta – minäkään en haluaisi poistua sieltä. Mainessa on kuulemma kaunista.”

”Niin on! Minä vartuin siellä”, hän vastasi. ”Siellä näki paljon hirviä. Ne ovat valtavia.”

Oletko varma, ettet itsekin ole puoliksi hirvi? petolliset aivoni sanoivat, ja minä irvistin, koska se oli *hyvin* väärin ja *hyvin* huonoa käytöstä. ”Niiden ansiosta sinun oli varmaan helpompi kohdata New Yorkin rotat.”

Hän nauroi jälleen, tällä kertaa omaksi yllätykseksensä, ja naurua seurasi upean valkoisena hohtava hymy, joka ulottui hänen silmiinsä ja sai ruskean sulamaan okranväriseksi. ”Niiden kohtaamista ei kyllä mikään tee helpommaksi. Oletko nähnyt, millaisia rottia Union Squarella on? Voisin vaikka vanhoa, että yhdellä oli ratsastaja selässään.”

”Ai, etkö tiennyt niistä? Kahdeksannentoista kadun asemalahan pyörii siis kunnon rottaralli, vedonlyöntiä ja kaikkea.”

”Käytkö siellä useinkin?”

”Joo, siinä lähellä on yksi kiva baari, joka on viskisieppojen suosiossa.”

”Olen kuullutkin siitä. Eikös se ole myös korttihaiden kantapaikka?”

Tyrskähdin ja käänsin katseeni – mihin tahansa muualle, pois hänestä. Koska hänen viehätysvoimansa puri minuun, enkä todellakaan olisi halunnut sitä, ja minua inhoitti tuottaa ihmisille pettymys ja...

Hän karautti kurkkuaan ja sanoi: ”No, neiti Day, meidän lienee syytä puhua Annin tulevasta romaanista.”

Puristin sylissäni olevaa kaktusta entistä tiukemmin. Katseeni poukkoili paljaalta seinältä toiselle. Huoneessa ei ollut mitään, mitä olisi voinut katsella. Ennen se oli ollut täynnä tavaraa – tekokukkia, valokuvia ja kirjankansia – mutta nyt seinillä ei ollut muuta kuin kehystetty todistus kirjallisuuden maisteriopinnoista.

”Onko sen pakko olla rakkausromaaniksi?” möläytin.

Hän kallisti yllättyneenä päätään. ”Tämä kustantamo julkaisee nimenomaan romanttista kirjallisuutta.”

”Joo, tiedän, mutta siis – tiedäthän, miten Nicholas Sparks kirjoittaa masentavia kirjoja ja John Green melodramaattisia sairastumistarinoita, niin ajattelin, että voisinkohan minä – tai siis *rouva Nichols* – mieluummin tehdä jotain sen suuntaista?”

Hän oli hetken hiljaa. ”Tarkoitat siis tragediaa.”

”Ei, ei. Se olisi silti rakkaustarina! Tietenkin. Mutta rakkaustarina, joka ei pääty siihen, että he saavat toisensa ja elävät onnellisina elämänsä loppuun asti.”

”Onnelliset loput ovat meidän alaamme”, hän vastasi hitaasti ja sanansa valikoiden.

”Mutta ne ovat valetta, eivätkö olekin?”

Hän muttristi suutaan.

”Romantiikka on kuollut, ja koko tämä homma tuntuu huijaukselta”, huomasin sanovani ennen kuin aivot ehtivät mukaan, ja heti kun tajusin lausuneeni sen ääneen, irvistin.

”Tai siis en tarkoittanut – Ann ei ajattele niin, vaan minä...”

”Oletko sinä hänen assistenttinsa vai kustantajansa?”

Sanat olivat kuin isku vasten kasvoja. Käänsin nopeasti katseeni takaisin häneen ja vaikenin. Lämmin okra oli kadonnut hänen silmistään, ja naururypyt olivat silottuneet tasaiseksi, tunteettomaksi naamioksi.

Puristin kaktusta aina vain lujempaa. Siitä oli yhtäkkiä tullut taistelutoverini. Hän ei siis tiennyt, että olin Annin haamukirjoittaja. Tabitha ei ollut halunnut tai muistanut kertoa sitä hänelle – unohtui, hupsista! Ja nyt minun olisi kerrottava se itse.

Olihan hän sentään kustantajani.

Mutta katkera, nolosteleva osa minusta ei halunnut tehdä sitä. En halunnut hänen näkevän, miten hukassa olin elämäni kanssa, koska eikö minulla Annin haamukirjoittajana olisi pitänyt olla homma hanskassa?

Eikö minun olisi pitänyt olla *parempi*?

Kun olin lapsi, äiti luki Ann Nicholsin kirjoja, ja siksi minäkin luin niitä. Kaksitoistavuotiaana hiivin salaa kirjaston rakkausromaaniosastolle ja luin Unelmien metsää hiljaa hyllyjen välissä. Tunsin Ann Nicholsin tuotannon yhtä läpikotaisin kuin lempibändini puhki kuunnellut levyt.

Ja sitten minusta tuli hänen äänensä.

Vaikka teosten kansissa oli Annin nimi, minä olin kirjoittanut kirjat Rakkauden todennäköisyys, Pelimiehen opas tytön hurmaamiseen ja Suudelma keskiyön näytöksessä.

Viimeiset viisi vuotta Ann Nichols oli lähettänyt minulle rahaa, jotta kirjoittaisin hänelle kirjoja, ja aina kun uusi kirja oli julkaistu, sen lehdiltä löytyviä sanoja – minun sanojani – oli ylistetty niin New York Timesin kirjallisuusliitteessä kuin Vogue'ssakin. Ne kirjat olivat hyllyissä Nora Robertsien, Nicholas Sparksien ja Julia Quinnsien vieressä, ja *ne olivat minun kirjoittamiani*.

Kirjoitin kirjoja yhdelle romanttisen kirjallisuuden suuruuksista – se oli työ, jonka saadakseen moni olisi vaikka antanut henkensä – ja nyt sitten mokaisin koko keikan.

Olin ehkä jo mokannutkin. Olin juuri käyttänyt viimeisen oljenkorteni – pyytänyt saada kirjoittaa kirjan, jossa olisi kaikkea muuta kuin onnellinen loppu – ja vastaus oli ollut kieltävä.

”Herra Andor”, aloitin ääni säröillen, ”totuus on...”

”Annin on toimitettava käsikirjoitus meille määrääkaan mennessä”, hän keskeytti viileällä, asiallisella äänellä. Siitä vielä hetki sitten huokunut lämpö oli nyt poissa. Tunsin kutistuvani hetki hetkeltä pienemmäksi kovalla Ikea-tuolillani.

”Se on huomenna”, sanoin hiljaa.

”Niin, huomenna.”

”Entä jos... jos hän ei pysty?”

Mies puristi huulensa ohueksi viivaksi. Hänellä oli jokseenkin leveä suu, joka painui keskeltä alaspäin, ja se ilmensi tunteita, joihin kasvojen muut osat eivät pidätyväisyydessään kenneet. ”Miten paljon aikaa hän tarvitsee?”

Vuoden. Kymmenen vuotta.

Ikuisuuden.

”Hmm... no... kuukauden?” kysyin toiveikkaana.

Hänen tummat kulmansa ponnahtivat ylös. ”Ei onnistu. Ei missään nimessä.”

”Näihin asioihin menee aikaa!”

”Ymmärrän sen”, hän vastasi, ja minä säpsähdin. Hän otti lasit nenältään ja katsoi minua. ”Saanko puhua suoraan?”

Et, et missään nimessä. ”Saat...?” epäroin.

”Ann on pyytänyt lisää aikaa jo kolme kertaa, ja sen takia, vaikka saisimmekin käsikirjoituksen huomenna, se pitää toimittaa ja taittaa pikavauhtia, jos aiomme pysyä aikataulussa – ja se onnistuu siis *vain*, jos saamme käsiksen huomenna. Tämä on syksyn odotettu uutuuksia Annilta. Ja nimenomaan rakkaustarina, jossa on onnellinen loppu. Se on hänen tavaramerkkinsä. Siitä olemme tehneet sopimuksen. Olemme jo sopineet kirjalle markkinointitoimenpiteitä. Saamme ehkä koko aukeaman jutun New York Timesiin. Teemme paljon tämän kirjan eteen, joten kun yritin tavoitella Annia hänen agenttinsa kautta, minulle annettiin sinun eli Annin assistentin yhteystiedot.”

Sen tiesinkin. Annin agentti Molly Stein ei ollut ollut kovin tyytyväinen saadessaan kyseistä kirjaa koskevan puhelun. Hän oli luullut, että kaikki sujui suunnitelmien mukaan. En ollut uskaltanut kertoa hänelle totuutta. Molly ei ollut juurikaan puuttunut kirjoittamiseeni, pääosin siksi, että minulla oli neljän kirjan haamukirjoitussopimus ja tämä oli kirjoista viimeinen. Tietenkään hän ei uskonut minun voivan enää tyriä.

Mutta tässä sitä oltiin.

En edes halunnut ajatella, miten Molly kertoisi uutiset Annille. En halunnut ajatella, miten pettynyt Ann olisi. Olin tavannut hänet kerran ja pelkäsin kuollakseni, että tuottaisiin hänelle pettymyksen. Sitä en halunnut tehdä.

Ihailin häntä. Ja jo ajatuskin, että tuottaisi pettymyksen jollekulle, jota ihaili... No, se tuntui kauhealta lapsena, ja ihan yhtä kauhealta se tuntui myös aikuisena.

MITEN KÄY, KUN HAAMUKIRJOITTAJA KOHTAA OIKEAN HAAMUN – JOKA SATTUU OLEMAAN PITKÄ, TUMMA JA KOMEA?

FLORENCE DAY ON PULASSA. Hänen on kynäiltävä haamukirjoittamalleen romaanille onnellinen loppu, mutta se on mahdoton tehtävä. Florence on nimittäin menettänyt uskonsa rakkauteen – pahimmalla mahdollisella hetkellä. Sääliä tai lisääikaa ei kuitenkaan heru edes kustantamon uudelta kasvolta, häikäisevän hyvännäköiseltä Benji Andorilta. Kaikki mutkistuu entisestään, kun Benji ilmestyy Florencen ovelle. Haamuna ja kiistatta kuolleen.

*Ihanan yllättävä uusi tuttavuus!
Pirskahtelevan omaääninen!*

NEW YORK TIMES -MENESTYSKIRJAILIJA CHRISTINA LAUREN

Kansi:
Vi-An Nguyen

9 789520 473464

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-7346-4